

Keleti Fények

BRITAINY CHERRY

**Egyetlen egy éjszakára fonódott össze a sorsunk.
Sohasem gondoltam, hogy újra találkozunk,
és akar majd engem.**

Két évvel ezelőtt, halloween éjszakáján találkoztam vele először. Ő akkor szuperhősnek öltözött, én vörös ruhában voltam. Egyetlen éjszakára kitört a saját élete korlátaiból, nekem pedig gyógyírt hozott a fájdalomtól megtört szívemre.

Most elérhető távolságba került életem lehetősége, hogy a világ egyik legnagyobb magazinjánál vezető szerkesztő legyek. És mi ebben az egyetlen bökkenő? Össze kell hoznom egy interjút New York legkeresettebb agglegényével, Connor Roe-val.

Mindenki más csupán a város egyik leggazdagabb embereként tekint rá. Számomra viszont annak az elmúlt, szenvedélyes éjszakának a hőse. Most az a feladatom, hogy összehozzam vele az exkluzív interjút. Nem számítottam rá, hogy cserébe ő a szívemet akarja majd magának.

Csak egyetlen apró probléma áll az iránta érzett egyre erősebb vonzalmam útjába.

Hamarosan az új üzlettársának felesége leszek.

BRITTAINY CHERRY

azóta szerelmes a szavakba, hogy elkezdett beszélni. A Carroll Universityn szerzett diplomát színművészetből és kreatív írásból. Szeret darabokat írni, illetve színészkedni és táncolni – már amennyire tud. Úgy gondolja, hogy van három dolog, amit mindenkinek fogyasztania kellene: kávé, chai tea és bor. Milwaukeeban él jelenleg. Amikor nem milliányi feladatát látja el vagy legújabb történetén dolgozik, akkor az elbűvölő háziállataival játszik.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.bcherrybooks.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Az elejétől a végéig magával ragadott, és őszintén ez az eddigi kedvenc könyvem a szerzőtől. Nem is öt csillagot érdemel, hanem hatot!”

GOODREADS

„Ez az egyik legjobb könyves élményem idén. Nem is kérdés: amikor Brittainy Cherryt olvasol, fel kell készülnöd rá, hogy összetöri a szíved és érzelmi hullámvasútra ültet. Ennél a könyvnél sincsen másképp! Nagyon ajánlom!”

AMAZON

„A két főszereplő tökéletes párost alkot az első oldaltól kezdve, és teljesen megtelt a szívem a gyönyörű történetükkel. A kedvenceim lettek ők ketten! És ebben a regényben végre találkoztam a legjobb könyves pasival, akit csak elképzelni tudok.”

PICK A BOOK

„A Compass-sorozat második része egy különleges és elbűvölő regény, minden elismerést megérdemel. Igazán érzelmes és megható történet sorsról, önzetlenségről, kívánságokról és magáról a szerelemről. Brittainy Cherry nem írhatott volna Connornál és Aaliyah-nál csodásabb és életszerűbb karaktereket.”

VERONICA'S READING VAULT

PASSION
VALOGATÁS

BRITAINY CHERRY

Keleti Fények

— részlet —

Aaliyah

Napjainkban

– Oké, vége van a depis, emós hangulatnak, Aaliyah. Csak nézz magadra. Tetőtől talpig rettenetesen nézel ki. Olyan szarul eszel, hogy már szó szerint a bokád is dagi – mondta Sofia a fejét rázva az undortól. Milyen jó is az, amikor a szobatársad közli veled, milyen szarul nézel ki, hogy jobban érezd magad.

Válaszul csak morogtam.

A szemét forgatta.

– Látod? Ez történik, amikor hetekig csak fetrengsz, és sírdogálsz egy pasi miatt, aki megcsalt. Szó szerint egy hűtlen csalót gyászolsz. Milyen megalázó. Emeld fel a segged. Halloween van. Menjünk piálni!

Ez a beszélgetés felállított a kanapéról, és még a Piroska jelmezemet is magamra kaptam. Sofia és én még csak nem is voltunk igazán barátok. Néhány hónapja laktunk együtt, és teljesen különbözőek voltunk. Bulizós csaj volt, én viszont szívesebben ültem otthon képregényt olvasgatva. Az elmúlt

néhány hétben viszont nem voltam képes olvasni, mert a könnyeim állandóan eláztatták a lapokat.

Sofia szánt engem. Tudtam, mert kimondta:

– Bassza meg, csajszí, tényleg nagyon szánalmas a mélabús képed. – Ilyen szempontból ő nagyon egyenes volt.

Aznap este elrángatott, hogy tartsunk egy csajos estét, aztán tíz perc után lelépett, mert talált valami pasast, akivel leállt a vécében smárolni.

Nem is kellett volna másra számítanom tőle. Idegen volt, mégis a legközelebbi barátom.

Micsoda szomorú élettörténet, Aaliyah.

Miután ott tébláboltam egy ideig, furcsán egyedül érezve magam egy zsúfolt helyen, kimentem az Oscar's bár elé, hogy szívjak egy kis friss levegőt. Megpróbáltam felhívni Sofiát, aki már húsz perce nem vette fel a telefont. Híres volt arról, hogy állandóan felszívódott. Tudtam, hogy valószínűleg napokig nem látom majd, aztán egyszer csak megjelenik egy doboz cigivel, egy rakás örült sztorival és a kéréssel, hogy adjak neki húsz dolcsit lottóra.

Az októberi szellő finoman simogatta a bőrömet, és közben tanúja voltam, ahogy Thor egyenesen állkapcson vágja Amerika Kapitányt. Ha nem ez volt maga a polgárháború, akkor semmi.

Az egészet végignézttem. Mindig furcsán éreztem magam, amikor egyedül kimentem szívni egy kis friss levegőt, mert semmivel nem tudtam lefoglalni magam. Én sosem álldogáltam New York utcáin a telefonommal a kezemben, amikor egyedül voltam, mert nem tetszett az ötlet, hogy valami random pszichopata odajön és kinyír.

Legalábbis a gondolataim mindig itt kötöttek ki. Ha aznap éjjel is a telefonomat nyomkodtam volna, biztos kibeledne nek – történet vége. Tudom, hogy túl élénk a fantáziám, de nem tudok mit csinálni. Talán az a baj, hogy túl sok *Gyilkos elméket* nézek.

Amikor kimentem egy bár elé, mindig azt kívántam, bár cigiznék. Nem az élvezete miatt, ráadásul szerintem a szívem és a tüdőm sem bírnák a kiképzést, de szerettem volna, ha tudok valamit kezdeni a kezeimmel, amikor ott ácsorgok. A dohányosok mindig olyan lazának tűnnek, amikor kint álldogálnak egyedül, mert van valami, amivel lefoglalják magukat. Ezzel szemben én csak annyit tudtam csinálni, hogy az embereket figyelem, és hát igen, pont egy gyöngyszemre bukkantam, amikor láthattam, ahogyan Thor képen törli Amerika Kapitányt.

Wonder Woman is ott volt – bár nem tűnt valami csodálatosnak. A Kapitány utánam jött ki a bárból, és úgy tűnt, ő nem fél elővenni a telefonját New York utcáin, valószínűleg azért, mert kevésbé valószínű, hogy egy fickót fognak zaklatni és megtámadni a nyílt utcán, mint egy nőt. *Áldhatod a szerencsédet, Kapitány.*

Elővette a telefonját, de megzavarta, amikor Thor ordítani kezdett, és keményen szitkozódott Wonder Womannel. És a szitkozódás alatt azt értem, hogy minden ocsmány szót a nő képébe vágott, ami csak az eszébe jutott. Kurva. Ribanc. Lotyó. Trampli.

Wonder Woman a bár falának dőlt, miközben Thor üvöltözött vele, és a legijesztőbb módon tornyosult fölé. A nő eleve apró volt, de ahogy a falnak szorította, még jobban el-törpült. A vállait előre görbítette, a térdét behajlította, és csak úgy nyelte azokat az undorító szavakat, amelyek záporoztak felé.

Gyűlöltem azokat a férfiakat, akik azt gondolták, szabad így bánni a nőkkel.

A kapitány lassan elvette a telefont a fülétől, és a párosra összpontosított, akik az én figyelmemet is lefoglalták. Már azelőtt görcsbe rándult a gyomrom, hogy bármi történt volna.

Thor ekkor a téglafalnak vágta Wonder Womant.

– Hé! – kiáltottam. Kihúztam magam, riadtan figyeltem, ahogy Wonder Woman sírni kezd. Meglökte a férfit, de még

mielőtt megszólalhatott volna, Thor ököllel arcon vágta. Hirtelen hányingerem lett. Nem hozzáért. Nem megpofozta. Nem, ő ökölbe szorította a kezét, és egyenesen arcon vágta.

Azelőtt sosem láttam, hogy így megütnek valakit, és aznap este kétszer is megnézhettem. Nem olyan volt, mint a filmekben, és sokkal nagyobb hatással volt rám, mint hittem. Amikor a nő az arcát fogva felordított, én is éreztem, hogy fájdalom hasít végig az állkapcsomban.

Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, és elindultam felé, de még mielőtt beavatkozhattam volna, Amerika Kapitány megjelent a színen.

– Tűnj a fenébe! – ordította, és a páros felé futott. Déli akcentusa volt. Nem tudom, ez miért lepett meg ennyire, de így volt. Egy mély, reszelős hang egy kis déli fűszerezéssel.

– Mi lenne, ha a saját dolgoddal törődnél? – üvöltötte Thor, aki nyilvánvalóan részeg volt, és eléggé begőzölt.

– Az én dolgom, ha kezet emelsz egy nőre – vitatkozott a Kapitány. Nem hátrált meg, teljesen nekifeszült Thornak.

Mondd meg neki, Kapitány! – éljeneztem magamban.

– Ő az én tulajdonom. Kurvára azt csinállok vele, amit akarok – mondta Thor.

A tulajdonod? Rohadt troll! Úgy értem, mégis ki beszél így? Micsoda elcseszett bolygóról jött ez a szuperhős, hogy az hitte, ez rendben van? Inkább viselkedett Lokiként, mint Asgard hőseként.

– Jól van? – kérdezte a Kapitány Wonder Womantól, figyelmen kívül hagyva azt a faragatlan tuskót, aki épp hozzá beszélt.

– Ne merj a közelébe menni! – fújtatott Thor, közben rászorított a nő csuklójára, és maga mögé rántotta. A nő megbotlott és elesett, nagyot puffanva a betonjárdán. A kezével próbálta megállítani az esést, de végighúzta azt is a járdán, valószínűleg alaposan felsértve a bőrét. Kirázott a hideg a gondolattól, hogy felhasadt a keze.

A pasija rá sem nézett, hogy megbizonyosodjon róla, jól van-e, de a Kapitány igen. Odament, hogy felsegítse, de nem tudta, mert Thor ökle az arcába csapódott.

A gyomrom megint görcsbe rándult. Semmivel sem volt könnyebb másodjára végignézni, ahogyan valakit arcon vág-nak. Mintha lángra kapott volna a mellkasom, úgy figyeltem, ahogy kibontakoznak előttem az események. Az lepett meg igazán, hogy az emberek úgy sétáltak el mellettünk, hogy fel sem figyeltek erre az őrült jelenetre.

A Kapitány kicsit tántorgott, mielőtt felegyenesedett. El-indult, hogy felsegítse a nőt, de ahelyett, hogy az megragadta volna a kezét, teljesen elborult módon reagált.

– Húzz a fenébe tőlem és a barátomtól, te seggfej! – fúj-tatott, talpra állt, és a lassójával csapkodni kezdte. Úgy ütöt-te, mintha a Kapitány nem pont megmenteni akarta volna a bántalmazó seggfej csávójától.

Milyen ironikus.

A csapkodó hang olyan agresszívan intenzív volt, hogy én is odavágtattam, elkaptam a lassót a nő kezéből, és az út másik oldalára hajítottam.

– Csak segíteni próbált! – üvöltöttem, annyira undorod-tam ettől az egésztől.

Vérben forgó szemmel nézett rám, aztán olyan drámaian forgatni kezdte a szemgolyóit, hogy egyenesen meglepőd-tem, hogy nem homályosult el tőle a látása.

– Fogd már be, jó? Gyerünk Ronnie, menjünk – mondta Wonder Woman, majd megragadta Thor kezét. Ő átkarolta a nőt, és úgy csókolta meg a homlokát, mintha nem valami őrültén toxikus kapcsolatban élnének. Esküszöm, még szok-décseltek is, amikor elsétáltak.

Furcsa egy halloween volt.

Azt kívántam, bár Mario láthatná ezt az egészet. Azon gondolkoztam, vajon hogyan kezelte volna a helyzetet. Lefo-gadom, hogy közbelépett volna. Lefogadom, hogy ő is valami szuperhős lett volna. Lefogadom...

Várjunk, nem is. Rohadjon meg!

Miért jutott eszembe a volt pasim abban a pillanatban? Részeg voltam? Nem, csak szomorú. Vicces, hogy a szomorú és részeg gondolatok néha milyen egyformák.

– Bassza meg! – morgott a Kapitány, és a halántékát dörzsölgette. Amerika kedvencét rendesen elverték. Elindult vissza a bár bejárata felé, én pedig valami rám egyáltalán nem jellemző dolgot tettem – egy percen belül már másodjára tolakodtam be valaki más életébe.

– Hé, ezt elejtetted – szóltam, és lehajoltam, hogy felvegyem a földről a telefonját és a pajzsát. Felemeltem a dolgait, majd odasétáltam hozzá, közben ő végig az állkapcsát simogatta. Igen szép állkapcsa volt. Olyan, mint amelyet Amerika Kapitánynak is képzeltem: olyan tökéletesen metszett fajta.

Felém fordult, és belém szorult a levegő. Gyönyörű volt. Tudom, a férfiak valószínűleg nem szeretik, ha gyönyörűnek titulálják őket, de ez volt az egyetlen módja, ahogyan őt leírhatnám. Életemben nem láttam még olyan kék szemeket; olyan volt, mintha az óceán úgy döntött volna, hogy a lelkébe költözik. Telt ajkai tökéletesen íveltek voltak, arcszőrzete kifogástalanul volt nyírva. A bal szeme sajnos duzzadni kezdett az ütéstől, de ez egyáltalán nem rontott a megjelenésén. Ha nem is volt szuperhős, tuti bármikor felkérnék egy Calvin Klein-reklámba.

– Úgy nézhetek ki, ahogy érzem magam – kuncogott, és a fejét rázva elvette tőlem a holmiját.

– Bocs, tessék?

– Abból, ahogy rám nézel, egyértelmű, hogy pont úgy nézek ki, mint akit jól elverték, ami... nos, igaz. Láttad, mi történt?

– Minden pillanatát. – Magam köré fontam a karom, és próbáltam figyelmen kívül hagyni a hűvös levegőt. Be akartam jutni, még mielőtt megfázom. – Csak hogy tudd, Thor egy seggfej volt, és nagyon nemesen cselekedtél.

Kitárta a karját, és mosolygott.

– A jelmezzel jár. – Egy pillanatra az arcára fagyott a mosoly, amikor megérintette a szeme környékét. – Bár azt hittem, hogy egészen másként fog végződni a dolog.

– Hadd találjam ki: azt gondoltad, hogy a nő hálás lesz, amiért megmentetted a bántalmazó férfitől?

– Ja, valami olyasmi.

Felhúztam a szemöldököm.

– Nem idevalósi vagy, ugye?

Nevetett.

– Talán elárul az akcentusom?

– Nem, hanem az, hogy megpróbáltál segíteni neki. A legtöbb New York-i elfordul, és a maga dolgával törődik.

– Sosem tudtam figyelmen kívül hagyni ezeket a dolgokat. Ráadásul édesanyám megölné, ha tudná, hogy láttam egy ilyen szar dolgot, és csak úgy elsétáltam.

Nem tudom miért, de tetszett, ahogyan azt mondta, édesanyám. Igazi déli fiú volt.

– Nos, sajnálom, hogy nem úgy alakult, mint a képregényekben.

– Nem baj – mondta mosolyogva. – Talán majd legközelebb. – A mosolyától valahogy még ragyogóbb lett a szeme, mint azelőtt. Az orrához dörzsölte a hüvelykujját, és bólintott felém. – Köszí, Piroska.

– Piroska?

Felém mutatott. Lenéztem, és csak forgattam a szemem, hogy milyen lassú a felfogásom. Igaz... Piroska, mint a Piroska és a farkasban.

– Ó, tényleg. Köszí, Kapitány, a jótevő. – *Jótevő? Tudsz ennél bénább dolgot is mondani, Aaliyah?*

Csak mosolygott, miközben végignézett rajtam, de nem tolakodóan, hanem úgy, mintha meg akart volna jegyezni magának. Gyorsan történt, és nem éreztem tiszteletlennek, mert én is épp ugyanezt csináltam vele.

Aztán az ő kék szeme megakadt az én barna szememen.

– Meghívhatlak egy italra? – kérdezte, pedig éppen be volt verve a szeme. Igazán inspiráló volt az, mekkora önbizalomra volt szüksége ahhoz, hogy meghívjon egy italra, miután jól helybenhagyták. Ha rólam lett volna szó, én már a metrón ültem volna a sebeimet nyalogatva, életem végéig kerülve az emberek társaságát. Talán így kezdődött volna a történetem gonosztevőként – azután, hogy Wonder Woman és Thor jól megagyalt egy New York-i bár előtt.

De a Kapitány? Aligha. Ugyanolyan magabiztosnak tűnt, mint mindig.

Egy pillanatra tétováztam, hogy elfogadjam-e a meghívását. Egyrészt a legutolsó dolog volt, amit csinálni akartam, hogy az ellenkező nemmel társalgok. Másrészt viszont az egyetlen opcióm az volt, hogy hazamegyek, iszom némi bort, bölgve Taylor Swiftet hallgatok, és régi képeket nézegetek Marióról és magamról, miközben a régi üzeneteinket olvasgatom.

– Ó, Kapitány! – Odasétáltam hozzá, és vállon veregettem. – Majd én meghívlak egy italra. Neked nagyobb szükséged van rá.

2

Aaliyah

Egy pohár whiskey mellett döntött, ami alapján arra a következtetésre jutottam, hogy sokkal idősebb, mint amennyinek kinéz. Melyik korombéli srác inna whiskey-t? A legtöbb pasi sört vagy a legolcsóbb rövidet nyakalja. Én Long Islandet ittam, mert ilyen vad csajszinak születtem. Mire a táskámba nyúltam, hogy kifizessem az említett italokat, ő már felíratta azokat a saját számlájára.

– Hé! – ellenkeztem, szigorúan nézve rá.

Megrántotta a vállát. – Bocsánat. Ahonnan én jövök, ott a férfi fizeti egy szép nő italát.

Szépnek nevezett, és úgy tettem, mintha nem hallottam volna. – Uram, ön 1918-ból jött. Az idők változtak.

– Szóval ismered az Amerika Kapitány-sztorit.

– Szeretem a képregényeket. No meg volt egy kisebb Chris Evans-korszakom, vagyis, őszintén szólva, még mindig tart.

– Nem hibáztatlak. Láttad már, micsoda feneke van?

– Az Amerika feneke – mondtam viccelődve, és felemlitem a poharam. – Köszönöm, de szólok, hogy csak azért,

mert vettél nekem egy italt, még nem tartozom neked sem-mivel. Sem az időmmel, sem a figyelmemmel, és főleg nem a testemmel.

Nevetve bólintott egyet.

– Köszönöm, hogy ezt tisztáztuk. Ugyanez lenne a helyzet, ha te vettél volna nekem egy italt?

– Ó, nem – mondom a fejemet rázva. – Nekem kellene adnod az idődet, a figyelmedet és a testedet is.

– Ez tökre nem igazságos.

Megrántottam a vállam.

– Nem én írom a szabályokat. Én csak követem őket. Egyébként hány éves vagy?

– Huszonöt. Te?

– Huszonkettő. Tudtam, hogy öreg vagy, mert tisztán iszod a whiskey-t.

Nevetett.

– Csak három évvel vagyok idősebb nálad.

– Sok minden változhat egy ember életében három év alatt.

– Nem tévedsz. Három évvel ezelőtt valószínűleg nem whiskey-t ittam volna, de azóta idősebb úriemberekkel kezdtam el üzletelni, akik drága italokat töltöttek nekem. Szóval alkalmazkodtam.

– Szeretted is a whiskey-t, vagy csak azt mondták neked, hogy szeretned kell?

– Á, az ősrégi kérdés, hogy mi valóban az ember választatása, és mi az, amit a környezete választ számára. – Megkocogtatta az állát a mutatóujjával. – Szerintem azért szeretem, mert szeretem.

– Én azt gondolom, hogy lehetséges olyan dolgokat is kedvelni, amelyeket a közösség ismertetett meg veled.

Összevonta a szemöldökét, és úgy nézett rám, mintha valami titkomat akarná megfejteni. Pislogott egyet, majd elfordult, hogy kortyoljon az italból, aztán megint engem nézett. Egy pillanatra olyan volt, mintha csak ketten lennénk abban

a zsúfolt bárban. Elvesztem a szemeiben – egészen addig, amíg a Szezám utcából ismert Nagy madár belém nem ütközött, így visszarántva a valóságba.

– Keressünk egy asztalt, ahol le tudunk ülni? – kérdezte figyelmesen. Még akkor sem vette le rólam a szemét, amikor a madár nekem jött. Rám összpontosított, így nekem sem volt nehéz csak rá fókuszálnom.

– Ha találsz helyet ebben a zsúfolt bárban, kettőt is iszom veled – viccelődtem, mert tudtam, hogy szinte lehetetlen szabad asztalt találni bárhol halloweenkor.

Felhúzta az egyik szemöldökét, majd vigyorogni kezdett. – Elfogadom a kihívást. Kövess!

Úgy tettem, ahogy mondta, aztán nem egyszer, nem kétszer, de háromszor körbejártuk a helyet. Egyszer sem jártunk sikerrel. Végül megálltunk a lépcső mellett, amely a felső szintre vezetett, ahol a raktár volt. A Kapitány összecsapta a kezét, odasétált a lépcsőhöz, majd leült. Megtapogatta az alatta lévő lépcsőfokot, jelezve, hogy csatlakozzak hozzá.

– Ez nem igazán egy asztal – mondtam a koktélokat szürcsölve. – Szóval elvesztetted a kihívást.

– Mitől asztal egy asztal? – mondta. – Ez csak egy kitalált fogalom, amit egy férfi vagy nő kreált, aztán mindenkinek elmondta az ötletet.

Nevettem. – Ha így nézzük, akkor minden csak kitalált fogalom.

– Nincsenek tények, csak interpretációk, ezt Nietzsche mondta. – Intett, hogy üljek le, és így tettem, mert őszintén szólva nagyon szórakoztatónak találtam ezt a fickót. Már hetek óta nem éreztem ilyen jól magam. Állandóan szomorú vagy magányos voltam. Jólesett végre valami mást is érezni.

– Szereted a filozófiát? – kérdeztem. Úgy tűnt, meglepte, hogy ismertem ezt a Nietzsche-idézetet, de nem mondta ki.

– Tanultam filozófiát, mielőtt otthagytam a főiskolát. Megváltoztatta az életemet, és azóta a nagy filozófusokat követve én is a nagy igazságok után kutatok. Tudod, mint

Platón, Nietzsche, Arisztotelész, Szókratész. Órákig tudnék beszélni róluk.

Volt valami szexi egy olyan fickóban, aki ekkora kocka tudott lenni. Bár a két fogalomnak ütnie kellett volna egymást, mégis, a szexi kocka valami olyasmi volt, ami igaz volt rá.

– Oké, akkor beszélj nekem Arisztotelészről – bátorítottam, és felé billentettem a poharamat, majd belekortyoltam.
– Oszd meg velem az egyik kedvenc idézetedet tőle.

Kihúzta magát, tetszett neki a kihívás.

– A remény egy éber álom.

Szerettem, ahogyan beszél. Nemcsak a szavait, de azt is, ahogyan összefűzte őket, ahogyan kapcsolódott az emberhez, akihez beszélt. A Kapitány úgy beszélt hozzám, mintha én lennék az egyetlen ember, aki létezik abban a pillanatban, és ebbe beleborzongtam.

A remény egy éber álom.

– Vannak éber álmaid? – kérdeztem.

Mosolygott, és belekortyolt az italba.

– Remélem. – Megvakarta borostás arcát, és kissé meg-rántotta az orrát. – Igazi nagyképű seggfajnek tűnök, amikor filozófusokat idézgetek. Szóval azt hiszem, ideje, hogy tájékoztassalak, hogy borzalmas poénokkal is tudok szolgálni.

Nevettem. – Bizonyítékra van szükségem.

Felém hajolt, és a tekintetétől a szívem is kihagyott néhány ütemet.

– Miért pirult el a ketchup?

– Nem tudom. Miért?

– Mert látta a salátát készülni.

Hangosan felnevettem, és csak csóváltam a fejem.

– Igazad van, ez egy borzalmas poén.

– Miért visel a sellő kagylóhéjat?

– Hadd halljam!

– Mert csukát nem hordhat.

Beletelt egy pillanatba, míg leesett, de amikor megtörtént, nevetésben törtem ki.

– Neked tényleg tele van a fejed ilyen random idézetekkel és borzasztó poénokkal, ugye?

Megkopogtatta a halántékát.

– Nagyon félelmetes ez a hely. Rémisztően sok felesleges infót tárolok benne, de azt hiszem, sok hasznos dolgot is tudok, szóval van azért egyensúly.

– Ezt már észrevettem.

– A borzalmas vicceimtől kevésbé tűnök nagyképű seggfejnek?

– Ja, inkább kocka vagy tőlük, de úgy hallottam, a kockák idén menők lettek.

Megkönnyebbülten megtörölte a homlokát.

– Akkor jó, máskülönben baszhatnám.

Rámosolyogtam, amit ő is viszonzott. Néhány pillanatig csak ott ültünk és vigyorogtunk egymásra, de nem volt kényelmetlen a csönd. Inkább jó érzés volt, mintha normális lenne, hogy vele nem kell folyton beszélgetni.

Aztán újra dumálni kezdtünk, és az is természetesnek tűnt.

Sok mindenről beszéltünk, de leginkább azon lepődtem meg, hogy mennyit nevettem. Istenem, már nem is emlékszem, mikor nevettem utoljára ilyen felszabadultan.

– Ó, lehetne, hogy nem a lépcsőn ültök? – mondta egy alkalmazott, aki egy tálca koszos pohárral állt előttünk.

Azonnal felálltunk az üres poharakkal a kezünkben, és arrébb mentünk. Az alkalmazott még motyogott valamit a bajsza alatt arról, hogy milyen idegesítőek az emberek, de nem tudtuk hibáztatni érte. A halloweenkor bulizókkal sok baj volt.

– Nos, elfogyott az italunk – jegyezte meg a Kapitány, aztán megbillentette a poharát előttem.

– Milyen kár. Jót beszélgettünk.

– Bár lenne mód arra, hogy vegyünk még egy pohárral – mondta a fejét ingatva.

Vigyorogni kezdtem.

- Ha iszunk még egyet, én fizetek. Nincs ha, de és vagy.
- Ha az az ára annak, hogy beszélhessek veled, hogy te fizetsz, akkor megadom magam, és tiéd a pálya.

Jó fiú.

Éreztem, hogy kezdek ellazulni a koktéltól, amit megittam, de már tudtam, hogy a következő körben csak vizet fogok inni. Tartottam magam ahhoz a szabályhoz, hogy minden alkoholos ital után vizet iszom. Sosem azért mentem bulizni, hogy lerészegedjek. Számomra az jelentette a szórakozást, ha éreztem egy kis kellemes bizsergést. Ilyenkor még mindig önmagam voltam, de picit erőteljesebben.

Odamentünk a bárpulthoz, és megrendeltem az italokat. Láttam, milyen csalódott volt a Kapitány, hogy nem fizethet, de nem panaszkodott, és nem is harcolt velem miatta. Egy részem nem tudta megérteni, miért akart annyira beszélgetni velem. Egy másik részem pedig arra a következtetésre jutott, hogy talán neki is pont olyan könnyű volt velem beszélgetnie, mint nekem ővele.

Talán élveztük, mennyire könnyed az egész.

– Most jövök rá... az elmúlt fél órában végig én beszéltem, és még a nevedet sem tudom, Piroska.

Összeszorult a mellkasom. Ezt én is tudtam, de pont ettől volt jó az egész.

– Ne mondd el a neved, én sem mondom el az enyémet. Szerintem ha megtennénk, eltűnne a beszélgetésünk varázsa. Olyan... valódivá válna tőle, és őszintén, az életem ezen pontján nem vagyok rá képes.

Felhúzta az egyik szemöldökét, de nem erőltette, hogy eláruljam a nevemet.

– Oké, akkor majd Piroskának hívlak.

– Te pedig csak Amerika Kapitány vagy nekem. Röviden Kapitány, nyilván. Én...

– Szent szar! – kiáltott fel a Kapitány. Elszakította rólam a tekintetét, megragadta a poharainkat, és elrohant balra, én meg ott álltam zavarodottan. A helyzet egyértelművé vált,

amikor elindultam utána, mert láttam, hogy becsusszant egy asztalhoz, ahonnan épp felállt két Csingiling és egy Pán Péter. Nevetnem kellett attól, ahogyan a Kapitány elfoglalta a helyüket. Büszkeség ült ki az arcára, kidüllesztette a mellkasát, és megkocogtatta a mellette lévő helyet.

Odamentem, és leültem mellé úgy, hogy hagytam közöttünk némi helyet, bár egy részem furcsamód szeretett volna közelebb férkőzni hozzá.

– Az alapján, hogy nem mondjuk el a nevünket sem egymásnak, kezdem úgy érezni, hogy nem fogod megadni nekem a számodat az este végén.

Megráztam a fejem. – Nem, valószínűleg nem.

– Oké. Szóval ez azt jelenti, hogy akármit mondunk ma este, az valószínűleg az utolsó dolog lesz, amit mondunk egymásnak.

– Igen.

– Szóval... – Közelebb hajolt hozzám, a hüvelykujjával megérintette az alsó ajkát, és a szeme csak úgy csillogott a kíváncsiságtól. – Mi a legjobb dolog, ami történt veled idén?

Nevettem.

– Ez egy elég nagy kérdés.

– Most kell feltennem a nagy kérdéseket, mert soha többé nem lesz rá lehetőségem. Szerintem az életben fontos, hogy feltegyük a nagy kérdéseket, amikor esély van rá.

Feszültség árasztotta el a gyomromat, és fészkelődni kezdtem a székemben. Azt akarta, hogy nyitott könyv legyek előtte, pedig a gondolataim legtöbbször olyanok voltak, mint egy lakattal zárt napló. Csak nekem volt kulcsom hozzá, és soha senkinek sem mutattam meg. És őszintén, nem is tűnt úgy, hogy bárkit érdekelnének ezek a gondolatok.

Neki mégis elmondtam. Nem tudom, hogy az alkohol bízsergése vagy a kíváncsisága miatt volt, de megnyíltam, és mindent elmondtam neki.

– Gyakornokként dolgozom az álommunkahelyemen. Alulfizetett és alulértékelt pozíció, de úgy gondoltam, hogy

ha megvetem a lábam, akkor talán később junior szerkesztő is lehetek majd a magazinnál.

– Junior szerkesztő? Szóval író vagy?

– Talán egy nap. Újságírást tanulok, és abban reménykedem, hogy egy nap talán szerkesztő válik belőlem.

– Biztosan így lesz.

Olyan magabiztosan mondta ki ezt a három szót, hogy majdnem el is hittem neki.

– Nem tudom. Nagyon kompetitív terület, különösen New Yorkban.

– Szereted? Mármint írni.

– Igen.

– Akkor nem számít, mennyire kompetitív. Ha van egy álmod, harcolj érte.

– Mások ugyanezért az álomért harcolnak.

Hátradőlt, és az egyik karját a háttámlán pihentette.

– Ha azon gondolkozol, mások hogyan próbálják ellopni az álmodat, akkor olyan dolgokra pazarolod az energiádat, melyek nem számítanak. Csak magaddal és az álmoddal foglalkozz. Az élet rövid. Nincs arra idő, hogy azt figyeljük, mások mit csinálnak. Az elterel a végzetünktől.

Mosolyogtam.

– Biztosan neked is van álmod.

Körülnézett a bárban, és megrázta a fejét.

– Voltál már ennek az épületnek a tetején?

– Nem, soha.

– Innen a legjobb a kilátás. Legalább hetente egyszer eljövök ide, hogy levegőt tudjak venni, és kicsit kikapcsoljam az agyamat. – Felállt, felvette a poharát, és felém nyújtotta a kezét.

Felhúztam a szemöldököm.

– Épp most verekedted át magad a tömegben, hogy megszerezd ezt a helyet, és azt mondd, hogy hajlandó vagy lemondani róla csak azért, hogy a tetőn álldogálhassunk?

– Néha mozdulnod kell, amikor a lelked azt mondja, hogy mozdulj – válaszolta.

– Ezt melyik filozófus mondta?

Beleharapott a szája szélébe, majd megrántotta a vállát.

– Én.

Lenyűgöző.

Megint felém nyújtotta a kezét.

– Gyere. Bízol bennem?

– Amikor valaki megkérdezi, bízom-e benne, akkor azonnal kevésbé kezdek bízni benne.

– Helyes, így is kell tenned. Teljesen idegen vagyok neked. A bizalmat ki kell érdemelni, és én még nem tartok ott. Azért mégis megmutatnám neked a tetőt.

Tudtam, hogy hülyeség, de menni akartam.

Amikor megragadtam a kezét, reménykedtem benne, hogy nem kell előkaparnom a melltartómból a paprikaspray-t aznap éjjel. Amikor összeért a kezünk, melegség árasztott el, mintha az lett volna a legtermészetesebb dolog az utóbbi időben, hogy az ő kezét megfogtam.

Átvágtunk a tömegben, és néha lepillantottam összekulcsolt kezünkre. Miután szakítanak veled, az apró dolgok fognak a legjobban hiányozni: együtt nevetni, ölelkezni, fogni egymás kezét.

Vicces, milyen apróságnak tűnik egy kapcsolatban ez a mozdulat, mégis mennyire hiányzik, amikor már nincs.

Megszólalt bennem a vészcsengő, amikor odaértünk a bár hátsó ajtajához, és elengedtem a kezét. Kinyitotta az ajtót, és együtt felpillantottunk a lépcsősorra, ami úgy nézett ki, mintha az édig érne.

– Csak utánad – mondta, és a fejével a lépcsők felé biccentett.

– Ó, nem – ráztam meg a fejem. – Nincs az a pénz, hogy úgy megyek fel ezen a lépcsőn, hogy mögöttem vagy. Olyan igazi sorozatgyilkosos vibe lenne.

Összehúzta a szemét.

– Bízol bennem?

– Nem.

– Akkor jó – mondta mosolyogva, és édes istenem, mekkora hülye voltam, mert egy részem bízott abban a mosolyban. Felteszem, Ted Bundy is pontosan így dolgozott.

Micsoda ferde gondolat, Aaliyah. Az a tény viszont még ennél is elcseszettebb volt, hogy tudtam, fel fogok menni azon a lépcsőn.

– Előremegyek, és pár lépcsőfokkal előttem haladok, hogy biztonságban érezd magad – mondta. Aggódva nézett rám. – Ha ez így rendben van. Ha nem, akkor visszamehetünk, és kereshetünk egy másik asztalt.

Hadd tisztázzak valamit – nem voltam lázadó típus. Nem szegtem törvényt, nem beszéltem vissza semmilyen hatósági személynek, és mindig átadtam a helyemet az időseknek a metrón. Mégis, valamilyen oknál fogva úgy éreztem, hogy ezen a lépcsősoron tilos felmennem.

– Fel szabad oda mennünk? – kérdeztem, mert észrevettem, hogy senki még csak rá sem nézett erre a kissé eldugott lépcsősorra.

– Nos, nekem igen. És most a vendégem vagy.

– Neked miért szabad felmenned oda?

– Annak a férfinak dolgozom, akié az épület.

– Mivel foglalkozol?

Vigyorgott, és felemelte a kezét.

– Piroska, ha kényelmetlenül érzed magad, nem kell felmennünk. Megkereshetem Tommyt, hogy megnyugtasson.

– Ki az a Tommy?

– A bár tulajdonosa.

– Neki dolgozol?

– Nem. Nem Tommyé az épület, de a befektetővel dolgozik, aki velem dolgozik.

Összehúztam a szemem, és rágcsálni kezdtem a hüvelykujjam – szokásom, amikor feszült vagyok. A tekintetével követte a kezemet, aztán megint a szemembe nézett.

Megköszörültem a torkom.

– Mennyire bosszantana, ha beszélni akarnék Tommyval?

Nevetett, és megrázta a fejét.

– Az előbb megverték kint, ami életem legmegalázóbb pillanata volt, de te mégis meghívtál egy italra, és megnevetettél. Kétlem, hogy bármivel bosszantani tudnál ma este, Piroska. Menjünk.

Felém nyújtotta a kezét, hogy elvigyen a bár hátsó részében lévő irodába, én pedig nem tévováztam elfogadni.

Nem is tudtam, mennyire hiányzik az érintés, amíg újra meg nem éreztem.

Bementünk az irodába, ahol egy férfi ült az asztal mögött. Egyből felállt, amikor észrevett minket.

A Kapitányra nézett, majd beszélni kezdett.

– Szevasz...

– Ki ne mondd a nevem! – kiáltott a Kapitány, és kétségbeesve hadonászni kezdett.

Tommy zavarodottan nézett rá. – Oké... öm... mi a helyzet, haver? Vissza kell mennem segíteni, sokan vannak.

– Persze. Csak egy gyors kérdés, felmehetek a tetőre?

Tommy nevetett.

– Mióta kérsz rá engedélyt?

– Fel akarom vinni egy barátomat – mondta a Kapitány, és felém mutatott.

– Istenre esküszöm, megöllek, ha az épület tetején fogod megdugni Piroskát.

Elpirultam, de nem annyira, mint a Kapitány, akinek az arca egyenesen vörös lett.

– Haver, nem erről van szó. Csak a kilátást akarom megmutatni neki.

– A kilátást, amit bámulva álmodozni szoktál, mint valami kis picse – viccelődött Tommy, amitől a Kapitány még pirosabb lett. Már nem aggódtam annyira, amikor láttam, hogyan viselkednek egymással. – Vidd csak föl! Az a hely inkább a tiéd, mint az enyém. – Felém fordult. – Én kérek elnézést, ha befordul ott fent. A csávó egy igazi vesztes.

A Kapitány nevetett, és hátba veregette Tommyt.

– Én is szeretlek, Tom.

A Kapitány felém fordult, és kérdően nézett rám, mintha azt várná, most mit fogok lépni.

Bólintottam, és mosolyogtam.

– Mehetünk.

Rendesen megdolgoztatta a szívemet az a lépcső. Mire felértünk a tetőre, ami eltartott egy darabig, úgy lihegtem, mintha lefutottam volna egy maratont. A Kapitánynak meg sem kottyant, nyilván a szupererői miatt.

– Többet kellene lépcsőznöm az edzőteremben – mondtam, miközben ott fújtattam.

– Az a gép a sátán találmánya – magyarázta, miközben megragadta a kilincset, amely a tetőre vezető ajtót nyitotta.

– Készen állsz?

– Igen.

Kinyitotta az ajtót, és levegőt sem kaptam, amikor kiléptünk a tetőre.

– Ó, te jó ég! – kiáltottam fel, ahogy végignéztem az éjszakai városon. Olyan magasan voltunk, hogy teljesen lesokkolt, mennyi lépcsőt kellett megmászunk. Ahol álltunk, onnan mindent látni lehetett. Egész New York ott ragyogott előttem, amihez az éjszakai égbolt szolgáltatta a háttérrel.

Lélegzetelállító volt. Minden olyan csodálatosan nézett ki innen.

– Azta – suttoztam.

– Pontosan – válaszolta a Kapitány, és megfogta a kezemet. Minden alkalommal egyre jobban esett, amikor hozzám ért.

A tető széléhez mentünk, és a rohanó város felé mutatott, a szeme tele volt szenvedéllyel.

– Ez az, ezt akarom csinálni. Bár ingatlanban utazom, nem ez az igazi álmom. A legnagyobb álmom, hogy alkossak. Alkotni és építeni akarok. Olyan épületeket akarok venni, mint az ott, és luxuslakásokká akarom alakítani a középosztály számára. Csak gondolj bele, Piroska. Mekkora dolog len-

ne valami fényűzött alkotni olyan emberek számára, akiket ennyire figyelmen kívül hagynak?

– Ez csodálatos ötlet, de nem kerülne nagyon sokba?

– De. – Összecsapta a kezét, és szélesebben mosolygott, mint bármikor aznap este. – Ezért akarok egy valag pénzt keresni addig. Nem érdekel, ha veszítek némi pénzt, ha egyébként szarásig van belőle. Adni akarok valamit azoknak, akik nélkülözve nőttek fel. Az épületek tetején létrehozhatunk üvegházakat is, hogy az embereknek legyen egy kertjük, ahol nyáron és ősszel megtermelhetik az élelmüket. A közösségi kertek annyi életet meg tudnának változtatni. Olyan jó lenne! A két vagy három munkahelyen dolgozó szülők gyerekeinek különböző programokat indíthatnánk, hogy ne tudjanak bajba kerülni. És kád is kerülhetne a lakásokba az egyedülálló szülők számára, akiknek szüksége van egy kis kikapcsolódásra. – Kinézett a városra, és összekulcsolta a kezét a tarkóján. – Annyira akarom ezt. Segíteni akarok az embereknek.

Az életcélja ott terült el a szemünk előtt. A lelkéből eredt minden szó, ami elhagyta akkor a száját. Amikor az álmáról beszélt, az én szívemet is megdobogtatta.

Arra gondoltam, hogy én nem fogalmaztam meg elég magasztos célokat önmagam számára.

– Szerintem ez remek cél – mondtam, miközben ott álltam mellette. Nem hiszem, hogy feltűnt neki, de közelebb araszoltam hozzá, mert jólesett a melegség, amit árasztott.

– Így lesz – mondta, és boldogan bólintott. – És gyönyörű lesz.

– Mikor született meg ez az álmod?

Rám nézett, aztán leült a kavicsos földre. Mellé telepedtem. Felhúzta a térdeit, és átölelte őket a karjával.

– Szegényen nőttem fel. Anya egyedülálló szülő volt, és semmink sem volt. Még rosszabb lett, amikor megtudta, hogy rákos.

– Ó, istenem, sajnálom!

– Semmi gond – mondta, és meglökte a térdemet az övével. – Jól van. Évek óta visszahúzódóban van a rák, szerencsére. De mivel már gyerekkoromban is sokat küszködünk, és nem volt sok kényelem az otthonunkban, az életünkben, hamar ez vált az életcélommá. Már fiatalon megtanultam, hogyan hajtsak, hogyan alakítsam úgy a dolgokat, hogy meg tudjam szerezni, amire nekem és anyának szüksége volt. De tudom, hogy szerencsésebb voltam, mint mások. Egy kisvárosban éltem, ahol az emberek segítették egymást, és azt hiszem, sokan sajnáltak is engem, úgyhogy mindig ajánlottak valamilyen apró munkát számomra. Ahol felnőttem, ott az emberek törődtek egymással.

– Szóval New York szöges ellentéte.

– Igen, a szöges ellentéte – nevetett.

– Ez nagyon nemes dolog. Én ezeken az utcákon nőttem fel, és nem volt sok mindenünk, szóval tudom, milyen küzdelmes lehet fizikailag és mentálisan is egészségesnek maradni. El sem tudom képzelni, ez milyen lehet egy gyerekkel.

– Sokszor nem tudtam, anya hogyan csinálja. Egy igazi szuperhős, azt hiszem.

– Családi vonás lehet. Azon agyalok, vajon milyen lenne Amerika Kapitány édesanyja – mondtam, és a karomat a térdem köré fontam.

– Olyan lehet, mint Wonder Woman, de mivel épp az előbb seggelt el az említett hölgy, már nem igazán kedvelem.

Mosolyogtam. – Közel álltok egymáshoz az anyukáddal.

– Nem akarok tininek tűnni, de anya a legjobb barátom.

Elmosolyodott tőle a szívem. *Anyuci kisfia.*

– És édesapád?

Az energiája hirtelen keserűvé vált. Megrázta a fejét.

– Semmirekellő. Még gyerekkoromban lelépett, miután megcsalta anyát.

– Megpróbáltad megkeresni?

– Nem. Úgy voltam vele, hogy ha férfi lenne, ő próbálna megtalálni engem. Tizennyolc évig ugyanott éltem. Tudta,

hol vagyok, mégsem jött el. – Elkezdett az ujjával babrálni, valószínűleg ezt csinálta, amikor ideges volt.

Kedveltem ezt benne – hogy mennyi különböző részét megismertem ilyen rövid idő alatt. Láttam boldognak, szenvedélyesnek és szomorúnak is. Ettől még emberibbé vált, mint a szuperhős személyisége, akivel aznap először találkoztam.

– És te? Milyen a kapcsolatod a szüleiddel?

Tudtam, hogy fel fogja tenni ezt a kérdést, de így sem voltam rá egészen felkészülve. Huszonkét év sem volt elég arra, hogy a családommal kapcsolatos kérdésekkel szembe tudjak nézni. Nem azért, mert kényelmetlenül érintett a téma. Már régen elfogadtam, ami velem történt, és ahogyan felnöttem. Leginkább az zavart, milyen lesajnáló pillantásokat vetettek felém mások, amikor megnyíltam nekik. Úgy tűnt, mintha tele lennének büntudattal, mintha miattuk nem lenne most családom.

– Állami gondozásban nőttem fel. Nem ismertem a szüleimet.

– Ó. – Egy pillanatra megállt, a kezét bámulta. Amikor újra rám nézett, nem azt a sajnálatot láttam a szemében, amit mások éreztetnek velem, amikor ezt megtudják. Ehelyett ezt kérdezte: – Ez hogyan hatott rád?

Meglepett a reakciója. Soha senki nem kérdezte még ezt tőlem, miután megtudta, hogy állami gondozásban nőttem fel. A legtöbb ember valami kliséet mondott, aztán közölte, hogy minden szeretetet megérdemlek. Aztán hozzátették, hogy minden ember a saját családját hozza létre, és a kezdet nem feltétlenül egyezik a véggel. Mind jó és helytálló válasz. Sosem zavartak.

A Kapitány szavai viszont másként hatottak rám. Kemény kérdésnek tűnt, ugyanakkor nagyon őszintének is. Nem tudtam, hogy ez tetszik-e nekem vagy sem.

– Az igazat vagy egy kegyes hazugságot akarsz hallani? – kérdeztem.

A város fényeit fürkészte, aztán újra felém fordult.

– Az igazat. Mindig az igazat.

– Bizalmi gondjaim vannak miatta, megfűszerezve egy kis társfüggőséggel. Utálom beismerni, de azt hiszem, többször álmodozom a szeretetről, mint más emberek. És nem feltétlenül a romantikus szeretetre gondolok, hanem mindenfajta szeretetre. A barátaimtól kapott, a professzoraim iránt érzett, a főnökömtől kapott szeretetre. Azt akarom, hogy az emberek kedveljenek... szeressenek. Mert valahol a fejemben kialakult a gondolat, hogy annyira vagy értékes ember, ahány ember szeret téged.

– Szóval mindenki kedvére akarsz tenni.

– Nagyon is. Mikor főiskolára mentem, megbuktam a történelemvizsgán, és egész hétvégén sírtam miatta. A következő hétfőn áfonyás muffint vittem a professzoromnak a fogadóórájára, mert egyszer említette, hogy szereti. Bocsnatot kértem, amiért megbuktam, és sosem fogom elfelejteni, mit mondott nekem akkor. Rám nézett, és azt mondta, hogy a bukás egyáltalán nem azt feltételezi, hogy egy csődtömeg vagyok. Még mindig nehezen fogadom el ezt a tényt, hogy egyetlen bukás nem jelenti azt, hogy én is elbuktam.

– Túl kemény vagy magadhoz, Piroska.

– Miből gondolod? Csak egy órája találkoztunk.

– Azt hiszem, pár perc alatt is ki lehet ismerni valakit, ha elég figyelmesek vagyunk.

– Nem ez a munkád? Hogy kiismerd az embereket?

– De. Jól jön ahhoz, amit csinálok. Gyorsan meg kell ismernem az ügyfeleimet, amikor ingatlanokról van szó, mert tudnom kell, melyik személyiségemre van szükség.

– Mindenkiel más álarcot viselsz? Ez elég fárasztónak hangzik.

Megrántotta a vállát.

– Nem igazán. Mindenki visel álarcokat. Néhányan tudatában sincsenek ennek. És szeretem azt gondolni, hogy a maszkok ugyanazon ember különböző verziói. Az emberek komplexek, bonyolultak. Sokkal több vagy, mint egyetlen álarc.

Minél többet beszélt, annál inkább rettegettem attól, hogy többé nem hallhatom, ha véget ér ez az este.

Végigsimította az orrát a hüvelykujjával.

– Mi lett volna a kegyes hazugság? Azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogyan hatott rád az állami gondozás?

– Ó. – Egyenesen felültem, és rávillantottam egy álmoslyt. – A neveltetésem semmilyen hatással nem volt rám. Úgy hiszem, a saját életünket mi alkotjuk meg. A múltunk nem határoz meg minket.

– A szemedből látom, hogy nem mondasz igazat.

Elfordultam, hogy megnézzem az éjszakai várost.

– Ez valószínűleg azt jelenti, hogy túlságosan figyelsz.

– Nem tudok mit csinálni. Az, hogy téged figyelek, a legjobb döntésem volt mostanában.

Nevettem, és próbáltam elhessegetni a pillangókat, melyeket föllesztett bennem.

– Minden lánynak ezt mondog?

– Nem, de mivel látom, hogy elpirultál, talán ideje elkezdenem – viccelődött.

– Nos, ennél jobban kell próbálkoznod. Nem pirultam el, fázik az arcom.

– Bemehetünk. Kicsit... – húzta fel a szemöldökét.

– Nem panaszkodom. Csak próbálok találni egy hazugságot, amivel elfedhetem a tényt, hogy elpirultam.

– Gyönyörű vagy.

A szemem forgatva nevettem ezen a hirtelen kijelentésen.

– Fogd már be. Így is elpirultam tőled. Nem kell ennél tovább menned.

– Nem, én tényleg így gondolom. Gyönyörű vagy. És nem arra értem, ahogyan kinézel, bár az is tökéletes. A lelkedre értem. Gyönyörű.

Hirtelen elbátortalanodtam, fészkelődni kezdtem, majd keresztbe tettem a lábam, amitől úgy néztem ki, mint egy pereg.

– Nem is ismersz.

– Ahogy már mondtam, tudok olvasni az embereken.

– Erre nem csak te vagy képes. Rám is ragadt néhány dolog a *Gyilkos elmékből*, szóval profin olvasok másokban.

– Oké, Piroska. – Felém fordult, és ő is keresztbe tette maga előtt a lábait. A térdünk összeért, ő pedig kíváncsian nézett rám. – Akkor olvass engem.

Összedörzsöltem a kezem.

– Hajrá, oké. – Végignézttem rajta, magamba szívtam a lényét. A vállait leeresztette. Fitt volt, ami kidolgozott vállizmai alapján egyértelmű volt. Szép, méretes volt a...

Ne nézz a gatyájára, Aaliyah! Ne bámuld a Kapitány csomagját!

Gyorsan az arcára irányítottam a tekintetemet, az arcra, amelyen pajkos vigyor ült, és a szemekre, amelyek vidáman ragyogtak. Biztosan észrevette, hogy a gatyáját bámulom, amitől olyan kínosan éreztem magam, hogy szerettem volna elbújni és meghalni.

Mégsem tudtam visszautasítani a felkérést, hogy megpróbáljak olvasni benne.

– Sokat edzel. Nem azért, hogy fitt legyél, hanem hogy menekülj. Az életed kaotikus, ami viszont nem zavar. Szereted lefoglalni magad, mert akkor nem gondolkozol annyit. De aztán amikor egyedül vagy, magányos leszel, ezért rohansz az edzőterembe, hogy valami másra tudj koncentrálni. Munkamániás vagy, és az anyukád valószínűleg sokat mondja, hogy pihenned kellene. Motivált és szenvedélyes vagy, de néha félsz attól, hogy nem fogod elérni az álmaidat. De el fogod. Ezt nem belőled olvasom ki, hanem tudom.

Mosolyogott.

Tetszett.

– Szereted az embereket – folytattam. – Az emberek is egyből megkedvelnek téged, mert elbűvölő vagy, és van karizmád. Amikor valakivel beszélgetsz, csak rá koncentrálsz. Nem azért figyelsz, hogy válaszolj, hanem azért, hogy valóban meghallod, amit mondanak neked. Az élet a tanítómeste-

red, és rendszeresen megírod a házidat. És hiányzik neked az anyukád. Látom rajtad, mert amikor róla beszélsz, egy pillanatra elszomorodsz, amikor eszedbe jut. Néha elgondolkozol rajta, hogy haza kellene költöznöd, hogy gondoskodni tudj róla, és közel legyél hozzá. Aztán rájössz, hogy a világot nem tudod megváltoztatni, ha egy helyben üldögélsz. – Összecaptam a kezem. – Ó! És oroszlán vagy.

Összehúzta a szemét, mielőtt szigorúan rám mutatott az ujjával.

– Mint kiderült, nem szeretem, ha olvasnak bennem.

– Ne aggódj, a legtöbb ember valószínűleg nem lát így beléd. Nekem tehetségem van hozzá.

– Honnan tudad, hogy oroszlán vagyok?

– Ó, az volt a legkönnyebb, nagyon motivált vagy és könnyen megközelíthető. A csodás hajad is elárult.

Ujjával beletúrt barna fürtjeibe, és vigyorogni kezdett.

– Gondolod, hogy én vagyok Jóhaj Kapitány?

– Ne hagyd, hogy a fejedbe szálljon.

– Már késő, csak úgy duzzad az egóm. Most én is olvashatok benned?

– Nyitott könyv vagyok.

Összedörzsölte a kezét, és izgatottan bólintott.

– Oké. Ma este nem igazán akartál eljönni bulizni, de sokkal szomorúbb volt a gondolat, hogy egyedül kell lenned. Mostanában történt valami traumatikus veled, talán egy szakítás. Abból, ahogyan az előbb megrándult a szád sarka, azt hiszem, jól tippeltem. Félsz attól, hogy elhagynak, ezért ragaszkodsz ennyire az emberekhez, bár nem sokan vannak az életedben. Nehezen bízol meg másokban, ezért nem engeded közel őket, nemhogy be, egészen a szívedig. De amikor mégis így alakul, imádkozol, hogy el ne hagyjanak.

Kényelmetlenül érintett, hogy mennyire igaza volt, de nem akartam nyilvánvalóvá tenni, mert azt szerettem volna, ha folytatja. Nem tudom, miért volt ilyen fontos, hogy tud-

jam, mit látott, amikor rám nézett, de egyszerűen tudnom kellett.

– Amikor úgy döntesz, hogy átadod magad a szeretetnek, az örökre szól – folytatta. – Még azok is előkelő helyet foglalnak el a szívedben, akik már nincsenek az életedben, nem számít, mennyire szeretnél megszabadulni tőlük. Félsz, hogy csalódást okozol másoknak, de lebecsülsz a saját tehetségedet. Azt hiszed, nem érdemled meg a sikert, mert valaki érdemesebb arra nálad. Szereted az állatokat. Nem tudom, ez mennyire igaz, de ezt olvasom ki belőled. Utálsz, ha kínlódni vagy szenvedni látsz másokat, és jobba akarod tenni a világot, de még nem egészen tudod, hogyan. Szereted a horrorfilmeket, de a takaró alá bújsz közben. – Ettől elmosolyodtam. – Nagyon szigorú vagy magadhoz. A legnagyobb fájdalmadat elrejtetted. Aggódsz, hogy a barátaid aggódnak miattad, így nem mutatod meg nekik a sebeidet, mert nem akarsz a terükhöz lenni. Ó! – A térdeimre tette a kezét, és közelebb hajolt hozzám. – Ikrek vagy. Azért mondom, mert ez az egyetlen jegy, amit ismerek. Nem tudok semmit az asztrológiáról.

– Halak vagyok – nevettem.

– Ah, biztos a gyönyörű szemükről lehet őket felismerni.

– Ne dobálózz bókokkal!

– Akkor ne érdemeld ki őket. – A keze még mindig a térdeimen volt, és fogalma sem volt róla, micsoda tűzijátékot indított el a ránézésre finom érintésével. – Hogy teljesítettem?

– Jól, de egy dologgal kapcsolatban tévedtél.

– Ó?

– Egy takaró és egy párna alá bújok, amikor horrorfilmet nézek, nem csak egy takaró alá.

– Majdnem. – Az arcáról hirtelen lefagyott a játékos pillantás, amikor felém fordult, és az alsó ajkát harapdálta. – Szóval történt mostanában egy szakítás.

– Öt héttel ezelőtt szakított velem.

– Micsoda seggfej.

– Ja, de szeretem. Bár fogalmazhatnék múlt időben, de ez van. A szobatársam, Sofia szerint úgy a legkönnyebb túllépni egy pasin, ha befekszem egy másik alá, de erre most még gondolni sem tudok. A szex az utolsó dolog, amit momentán csinálni szeretnék.

– A szex ráadásul nem gyógyítja meg a törött szíveket, és... *Szent szar!* – Összezsapta a kezét, és talpra ugrott. Olyan széles mosoly ült ki az arcára, hogy hirtelen fel sem fogtam, mi okozta ezt az éles váltást. – Már tudom, Piroska! Tudom, hogyan segíthetünk neked.

Felhúztam a szemöldököm, és felálltam.

– Összezavarsz.

– Tudom, tudom, és azt fogod hinni, hogy megőrültem, ami talán igaz is, de ez az igazság: nem tudsz dugással elmenekülni egy szakítás elől. A szerelem nem így működik. A szerelem nem fizikai kapcsolat, hanem érzelmi. Ráadásul egy szakítás után az emberek inkább a pozitív élményekre emlékeznek, nem a negatívakra, és azt gondolják, elbuktak, de a valóság általában az, hogy a rossz többségben volt a jóval szemben. Egyszerűen csak ragaszkodtál a jó dolgokhoz, mert annyira kevés volt belőlük a végén. Különben a jó dolgok összetartottak volna titeket.

Utáltam, hogy mennyire igaz van. Az elmúlt hetekben mást sem csináltam, csak újrajátszottam a Marióval kapcsolatos szép emlékeimet. Az agyamban megállás nélkül ment a film az olyan dolgokról, amik a világot jelentették nekem abban a kapcsolatban.

Nem sok jó emlékünk volt, mégis csak azokra tudtam gondolni, amitől jelentősegteljesebbé váltak, mint amilyenek valójában voltak. Mario szakértője volt annak, hogyan kell a lehető legkevesebbet megtenni egy kapcsolatban, és én úgy ünnepeltem emiatt, mintha valami istenség lenne. Nem az ő hibája, hogy középszerűen szeretett. Az én hibám, hogy elfogadtam.

– Mit akarsz mondani? – kérdeztem.

– Hiszel a sorsban?

– Ne mondd, hogy te igen – nevettem.

– Én azt gondolom, hogy minden okkal történik, még akkor is, ha az ok nem lesz azonnal nyilvánvaló. Lehet, hogy emiatt találkoztunk, Piroska. Mert találkozoznunk kellett. Lehet, hogy kapnom kellett egy fülest és pár csapást egy lasszóval, mert meg volt írva, hogy ma egymásba akadunk, mert az a feladatom, hogy segítsek túllépni az exeden.

– Hogyan?

– A legjobb módja az, ha találkozol valakivel, akihez jobban kapcsolódsz. Szóval hadd mutassam be neked a te halloweeni szerelmi történetedet. – Meghajolt előttem, mintha bármi értelme lett volna annak, amit mondott.

Ott álltam, még jobban összezavarodva.

– Lemaradtam valamiről?

– Valószínűleg, mert úgy nézel rám, mintha megőrültem volna, ami valószínűleg így is van. – Megköszörülte a torkát, kihúzta magát, és végigsimított a mellkasán. – Arra kérek, hogy szeress belém.

– Bocsánat, tessék? – kuncogtam.

– Adj esélyt nekem arra, hogy belém szeress, még mielőtt feljön a nap a következő – a telefonjára pillantott – öt órában. Épp éjfél múlt. Add nekem ezeket az órákat, hogy belém szerethess. Így a mi szerelmi történetünk kellemesen fog véget érni. Nem lesznek összetört szívek, nehéz pillanatok vagy kínlódás. Semmi megcsalás vagy botrány. Csak két ember, akik egymásba szerettek, aztán az élet, vagyis a mi esetünkben a reggel, elszakította őket.

– Gondolod, hogy két ember szerelembe tud esni öt óra alatt?

– Nem tudom. – Megrántotta a vállát, és felém nyújtotta a kezét. – Kipróbáljuk?

Nemet kellett volna mondanom. Nevetnem kellett volna ezen az örült ötleten, és elbúcsúzni tőle még ott a tetőn, de még nem akartam hazamenni. De főleg több időt akartam

a Kapitánnyal tölteni, akkor is, ha csak néhány óráról volt szó. Akkor is, ha nem volt esélyünk arra, hogy egymásba szeressünk, mert végre kaptam egy lehetőséget arra, hogy egy ideig boldog legyek.

Boldog.

Boldog voltam.

Fogalmam sem volt róla, mennyire hiányzott a boldogság, amíg meg nem talált aznap éjjel.

Szóval azt tettem, amit bármelyik őrült csaj tett volna. Megragadtam a kezét, és beleegyeztem, hogy egymásba szeressünk a következő öt órában.

Összekulcsoltuk a kezünket, aztán közelebb húzott magához. Ekkor voltunk a legközelebb egymáshoz a találkozásunk óta, és hirtelen a gyomromban még több pillangó kezdett repdesni a pillantásától. Több volt százkilencven centinél is, a magam százhetven centiméteres magassága fölé tornyosult, pedig magas sarkú is volt rajtam. Amikor rám nézett, fontosnak éreztem magam, mintha mindent bele akarna adni ebbe az őrült ötletbe, amit kitalált.

– Kopp-kopp – mondta a legjátékosabb vigyorral az arcán, amit a világ valaha látott.

– Ki van ott?

– Beleszeretsz?

– Beleszeretek kibe?

– Belém.